

Polet, 12 February 2004

Soočenje

Campo de' Fiori. O srečanju renesančne zgodbe z zgodbo današnjega občutenja sveta. 'Campo de' Fiori je dokaz maksimalizma v odrskem minimalizmu. Ali drugače, predstava, ki sicer uporabi več medijev – v scenografijo je vključen pokončen pravokoten okvir, na njempa projecirane počasi spreminjajoče se, ne povsem določljive črno-bele krajinske podobe; njihovi zamegljenosti se z natančno prelitimi oddaljitvami pridružuje luč; neverjetno skrb za detajle prispevata tudi zvok in glasba, predvsem pri oblikovanju plesalkinih glasov, ki govori zdaj kot starejši moški, zdaj v mrmravi molitvi boječih, nato kot pojoče dekline, v registru glasbe pa z okrepitevijo vzpostavljenih temno-svetlih razpoloženj – vendar se vse skupaj poveže v izčiščeno celoto. Vzrok za to sta preiščena uporaba elementov in sama struktura.

Avtorica je v sodelovanju z Ireno Tomažin, ta podpisuje dramaturgijo predstave, delo zgradila iz dveh polovic. Povezana sta dva svetova: renesansa kot čas, v katerem je živel italijanski mislec Giordano Bruno, in čas današnjega občutenja sveta, ki je tudi čas ustvarjalke in izvajalke.

Filozof in znanstvenik, ki je bil zaradi kljubovalnosti obsojen na grmado, je v interpretaciji plesalke prikazan v dveh ključnih trenutkih. Odet v renesančno ogrinjalo najprej sedi na divanu, kjer lista po knjigi, zraven pa govori o bolezni svojega časa medtem ko se na platno projicirajo v posamezne misli združujoče se besede. Njegovi mračnjaški pogledi in odkrito izražena kritika družbe stopajo v dialog s komaj razločnimi glasovi molilcev, in sicer v tako izraziti izvedbi, da se iz govora začnejo porajati podobe oziroma ustvarjati slika dogajanja. Drugi filozofov moment se zgodi pred pokončnim okvirjem, kjer se z vso močjo svojega telesa meče ob tla, kar je neposreden prikaz njegove muke in hkrati herojstva.

V kontrastu s trpljenjem, ki se prostorsko širi prek ponavljanja istih gibov, se po tem, ko Bruno zapusti prizorišče, na njem pojavi v preprosto krilo oblečeno dekline, ki trosi, male, iz papirja izrezljane kroge in zraven poje 'Bela snežinka, ki pada...'. Drobec humorja, v katerem je povzetih več elementov: belina kot čistost, nedolžnost, mladost kot iskanje, utiranje lastne poti, petje kot znak življenjske radosti. Svetloba v nasprotju s prejšnjo temačnostjo, mladi, ki stopi na mesto starega sveta, neizkušnost, nevednost, ki zamenja grenkobo ob spoznanju človeških zmot, ki morajo biti popravljene. V drugem delu predstave torej svet vzpostavlja na novo, s prejšnjim pa se začne čedalje bolj spletati v odočilnem zadnjem, najbolj gibalnem segmentu predstave, ko se začne mlado dekline srečevati s svetom, bojevati za lastni izraz, za svoj bivanjski, človeški in družbeni položaj.

Campo de' Fiori sooči dve dobi, kljub oddaljenosti v času zvezani z dejstvom napačno uravnane človeške družbe in težnje posameznika k resnici, soočita se dve podobi, ki ju oblikuje plesalkane le s presenetljivimi glasovnimi modulacijami, ampak s celotno odrsko izvedbo, s prehajanjem od negibnosti h gibanju, od počasnega premikanja glave k – kar j vredno še posebnega poudarka – svežemu koreografskemu izrazu.

Ana Perne